

Sygn. I C 437/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko M. A.

o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda M. J. na rzecz pozwanego M. A. kwotę 5.417 zł (słownie: pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 437/16

UZASADNIENIE

Powód M. J. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Słupsku domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ;

- 1) aktu notarialnego sporządzonego w Kancelarii Notarialnej M. B. (1) w S. w dniu 17 września 2013 roku — Rep. A (...), zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w C.z dnia 5 grudnia 2014 roku o sygn. akt I (...),
- 2) aktu notarialnego sporządzonego w Kancelarii Notarialnej M. B. (1) w S. w dniu 17 września 2013 roku — Rep. A (...), zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w C.z dnia 5 grudnia 2014 roku o sygn. akt I (...),

stawiając zarzut, że zobowiązanie stwierdzone wskazanym tytułem wykonawczym wygasło na skutek jego spełnienia w całości, tym samym brak jest podstaw do prowadzenie przeciwko niemu egzekucji.

Pozwany M. A. wniósł o oddalenie powództwa wskazując w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, iż bezpodstawne są twierdzenia powoda o spłaceniu całej należności objętej tytułem egzekucyjnym, albowiem nigdy nie doszło do zapłaty przez powoda za przekazane mu mieszkania przy ul. (...) w C..

Obie strony wносиły o zasądzenie od strony przeciwnej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2013r. M. J. zawarł z pozwanym umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego i sprzedaży na mocy której nabył od M. A. prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...) oznaczonego numerem (...). Z treści § 4 aktu wynikało, że cenę sprzedaży lokalu wraz z podatkiem VAT ustalono na kwotę 100.000 zł, z terminem płatności do dnia 17 października 2013r. Zapłata miała nastąpić na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego w akcie notarialnym, a powód dobrowolnie poddał się egzekucji odnośnie kwoty 100.000 zł. Lokal mieszkalny nabyty przez powoda składał się z jednego pokoju z aneksem kuchennym oraz łazienki o łącznej powierzchni 38,00 m².

W tym samym dniu powód M. J. zawarł z pozwanym drugą umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego i sprzedaży na mocy której nabył od M. A. prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...) oznaczonego numerem (...). Z treści § 4 aktu wynikało, że cenę sprzedaży lokalu wraz z podatkiem VAT ustalono na kwotę 100.000 zł, z terminem płatności do dnia 17 października 2013r. Zapłata miała nastąpić na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego w akcie notarialnym, a powód dobrowolnie poddał się egzekucji odnośnie kwoty 100.000 zł. Lokal mieszkalny nabyty przez powoda składał się z jednego pokoju z aneksem kuchennym oraz łazienki o łącznej powierzchni 36,45 m².

dowód; akt notarialny Rep. A nr (...) i Rep. A. nr (...) z 17.09.2013 r. sporządzony w Kancelarii Notarialnej M. B. (1) w S. k. 22-33 akt sprawy.

Kilka miesięcy wcześniej, w dniu 11 czerwca 2013r. M. B. (2) zawarł z pozwanym umowę sprzedaży na mocy której nabył od M. A. prawo własności lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ulicy (...). Z treści § 4 aktu wynikało, że cenę sprzedaży lokalu wraz z podatkiem VAT ustalono na kwotę 130.000 zł, z terminem płatności do dnia 11 lipca 2013r. Zapłata miała nastąpić na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego w akcie notarialnym, a powód dobrowolnie poddał się egzekucji z aktu notarialnego odnośnie kwoty 130.000 zł. Lokal mieszkalny nabyty przez powoda składał się z dwóch pokoi oraz łazienki o łącznej powierzchni 59,13 m².

W dniu 18 września 2013 r. pozwany działający pod firmą (...) Zakład (...) wystawił dwie faktury odpowiednio o numerze (...) i (...), każda na kwotę 100.000 zł z terminem zapłaty 18.10.2013r. W fakturze odnotowano formę zapłaty w postaci „przelewu”.

dowód: faktura VAT nr (...) k. 19, faktura VAT nr (...) k. 20 akt sprawy.

W okresie od 4 do 8 listopada 2013r. pozwany wystawił cztery (4) dowody wpłaty - pokwitowania, każdy na kwotę 50.000 zł, odnotowując w ich treści, iż stanowią wpłatę za fakturę o numerze (...) i o numerze (...).

dowód: dowody wpłat pokwitowanie KP nr (...), KP nr (...), KP nr (...), KP nr (...) k. 21 akt sprawy.

Powód nigdy w nabytych mieszkaniach nie zamieszkał.

bezsporne

W dniu 9 listopada 2013r. M. J. sporządził własnoręcznie oświadczenie z którego wynikało, że mieszkania oznaczone numerem (...) (a więc również to nabyte przez M. B. (2)), położone w C. przy ulicy (...), zostały jemu przekazane, i

stanowiły rozliczenia pomiędzy M. A., a Z. T. na kwotę 330.000 zł. Jednocześnie zgodnie z dyspozycją Z. T. przekazanie mieszkań stanowiło rozliczenie pomiędzy nim, a M. J., bowiem za jego pośrednictwem M. J. zainwestował w projekt (...), jeden milion złotych.

dowód: oryginał oświadczenia M. J. z dnia 9.11.2013r. k. 126 akt sprawy.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015r. Sąd Okręgowy w G.zasądził od pozwanego M. A. na rzecz powoda Z. T. kwotę 210.200 zł wraz z należnościami ubocznymi oraz 17.727 zł kosztów procesu. Dochodzona kwota stanowiła rozliczenie faktur wystawionych z tytułu robót wykonywanych przez Z. T. jako podwykonawcę w ramach inwestycji realizowanej przez M. A. w C. przy ul. (...) A.

dowód; zeznania św. Z. T. k. 143-144, zeznania pozwanego k. 173 w zw. z k. 130, odpis wyroku SO w G.z dnia 29.05.2015r.k. 127.

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2014r. wydanym odpowiednio w sprawie o sygn. I (...) i I (...), Sąd Rejonowy w C.nadał klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z 17 września 2013r. sporządzonemu przed notariuszem M. B. (1), prowadzącym kancelarię Notarialną w S. Rep. A (...) na rzecz wierzyciela M. A. przeciwko dłużnikowi M. J. co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł, oraz aktowi notarialnemu z 17 września 2013r. sporządzonemu przed notariuszem M. B. (1), prowadzącym kancelarię Notarialną w S. Rep. A (...)na rzecz wierzyciela M. A. przeciwko dłużnikowi M. J. co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł.

dowód; odpis postanowienia z dnia 5.12.2014r. k. 13-16 akt sprawy.

W oparciu o uzyskane tytuły wykonawcze Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w C. M. M. w dniu 21 stycznia 2015 r. wszczął przeciwko M. J. egzekucję w sprawie Km (...).

dowód; zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 11 akt sprawy.

Pismem z dnia 18 lutego 2015 roku M. J. zawiadomił Prokuraturę Rejonową w C.o podejrzeniu popełnienia przestępstwa usiłowania doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez M. A.. W treści złożonego zawiadomienia wskazał, że M. A. wprowadził organy wymiaru sprawiedliwości w błąd składając do Sądu Rejonowego w C.wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktom notarialnym, na podstawie których M. J. nabył od M. A. dwa lokale mieszkalne położone przy ulicy (...) w C. i wskazując, iż zapłata, za te lokale nie nastąpiła a następnie po nadaniu klauzuli zainicjował postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi - M. J., podczas gdy jak twierdzi zapłacił on M. A. umówioną cenę 200.000 złotych za wskazane lokale. Tożsame działania na drodze postępowania egzekucyjnego jak wobec M. J. pozwany podjął wobec M. B. (2).

Postanowieniem z dnia 27 października 2016 roku w sprawie usiłowania doprowadzenia M. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200.000 złotych, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. zostało umorzone.

dowód; dokumenty z akt sprawy PR w (...) Ds. (...)k. 168 akt sprawy.

W dniu 30 listopada 2016r. M. J. wystąpił do Sądu Rejonowego w C.z subsydiarnym aktem oskarżenia w którym zarzucił M. A., że w okresie od 29 września 2014 roku do 21 stycznia 2015 roku w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić M. J. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 200.000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd, co do okoliczności dokonania przez niego zapłaty ceny za lokale położone w C. przy ulicy (...), poprzez złożenie w Sądzie Rejonowym C.I Wydział Cywilny dwóch wniosków o nadanie klauzuli wykonalności aktom notarialnym o numerach Rep. A Nr (...)z dnia 17 września 2013 roku oraz Rep. A nr (...)z dnia 17 września 2013 roku - potwierdzającymi sprzedaż tych lokali M. J., a następnie po uwzględnieniu wniosków przez Sąd Rejonowy w C. wszczął postępowanie egzekucyjne przed ówczesnym Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w C. M. M. zawisłe pod sygn. akt Km (...), celem dochodzenia zapłaty kwoty 200.000 zł za powyższe lokale, mimo że M. J. w okresie od 4 listopada do 8 listopada 2013 roku już wcześniej zapłacił umówioną cenę 200.000 zł za powyższe lokale

i jako potwierdzenie zapłaty otrzymał od M. A. cztery pokwitowania: Nr (...) z dnia 4 listopada 2013 roku, Nr (...) z dnia 5 listopada 2013 r., Nr (...) z dnia 7 listopada 2013 roku oraz Nr (...) z dnia 8 listopada 2013 roku wszystkie na kwotę po 50.000 zł oraz własnoręcznie podpisane przez M. A., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Sprawa jest w toku.

dowód; dokumenty z akt sprawy SR w C. sygn. II K (...)k. 167 akt sprawy.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015r. Sąd Okręgowy w S.rozpoznając sprawę z powództwa M. B. (2) przeciwko M. A. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, pozbawił w całości wykonalności tytuł wykonawczy pod postacią aktu notarialnego sporządzonego w Kancelarii Notarialnej M. B. (3) w S. w dniu 11.06.2013r. - Rep. (...), zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w C. z dnia 5.12.2014r. w sprawie I (...) i orzekł o kosztach postępowania. Sąd Apelacyjny w G.wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017r. oddalił apelację pozwanego.

dowód; odpis wyroku SO w S.i SA w G. z uzasadnieniem I i II instancji k. 170 akt sprawy.

W dniu 27 października 2016r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w C. w sprawie z wniosku M. A. przeciwko M. J. dokonał opisu i oszacowania nieruchomości położonej w miejscowości C. przy ul. (...), jako lokalu mieszkalnego, oraz nieruchomości położonej w miejscowości C. przy ul. (...), jako lokali mieszkalnych.

dowód; protokół opisu i oszacowanie Komornika Sądowego M. M. k. 7-10 akt sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 840 §1 pkt.1 k.p.c. jeżeli dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, to powinien wykazać jakie zdarzenia kwestionuje i przedstawić stosowne dowody na tą okoliczność. Dłużnik może się tu powoływać na zdarzenia, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak i na zdarzenia, zaszłe pomiędzy powstaniem tytułu egzekucyjnego, a nadaniem temu tytułowi klauzuli wykonalności.

Powództwo oparte na tym zaprzeczeniu jest dopuszczalne tylko wtedy gdy nie stoi temu na przeszkodzie niedopuszczalność drogi sądowej, powaga rzeczy osądzonej (prawomocne orzeczenie) ani zawisłość sporu.

Druga podstawa powództwa uregulowana w punkcie 2 §1 przywołanego powyżej artykułu zachodzi, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a gdy tytułem tym jest orzeczenie sądowe – po zamknięciu rozprawy, nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane.

Sąd orzekając o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego, na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. obowiązany jest ustalić zatem, czy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło takie zdarzenie, którego skutkiem było wygaśnięcie zobowiązania. Podnieść przy tym należy, iż ciężar wykazania wygaśnięcia zobowiązania oraz jego zakresu spoczywa na dłużniku (powodzie), który z okoliczności tej wywodzi skutki prawne. Zdarzenia, o których mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., muszą zaistnieć przed wydaniem wyroku pozbawiającego tytuł wykonawczy wykonalności, a nawet przed wytoczeniem powództwa. Stwierdzenie takiego zdarzenia ma charakter deklaracyjny ustalania faktu, powodującego wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania albo niemożność jego egzekwowania (por. orzeczenie SN z dnia 20 października 1966 r., (...)).

Przez zdarzenia, o których mowa w tym przepisie, rozumieć należy okoliczności faktyczne, powodujące wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania lub niemożność jego egzekwowania, nie chodzi tu zaś o jakieś przypadki, czy też zajścia losowe. „Wygaśnięcie zobowiązań” nie oznacza, że tylko sytuacje wynikłe z zakresu prawa zobowiązań mogą wchodzić w rachubę. Podstawą bowiem powództwa opozycyjnego mogą być zdarzenia, wskutek których zobowiązanie wygasło, wynikające również z innych stosunków prawnych (por. Z. Ś., Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część druga. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, W. 2001, Wydawnictwa (...)) (wydanie III) s. 496

Do zdarzeń takich zalicza się wykonanie zobowiązania przez uiszczenie świadczenia do rąk uprawnionego. W niniejszej sprawie tylko skuteczne wykazanie przez powoda, iż nastąpiła zapłata ceny sprzedaży mieszkania czyniło jego powództwo przeciwegzekucyjne zasadnym.

W ocenie Sądu powód temu obowiązkowi nie sprostał, nie wykazał bowiem, iż zapłacił pozwanemu za mieszkanie, które nabył w październiku 2013r.

Powód powództwo o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności oparł na twierdzeniu, że zapłacił pozwanemu wskazaną jako cenę za nabyte mieszkania kwotę 200.000 zł., na co przedstawił podpisane przez pozwanego pokwitowanie.

Pozwany zakwestionowała prawdziwość przedłożonych przez powoda 4 pokwitowań przyjęcia łącznie od niego w gotówce kwoty 200.000 zł. Zarzucił, iż do sporządzenia pokwitowania doszło na wniosek powoda, ale treść pisemnego oświadczenia z dnia 9 listopada 2013r. złożonego przez powoda, wyraźnie wskazywała że wystawione pokwitowania nie mają nic wspólnego z rzeczywistym działaniem powoda w tym przedmiocie i tym samym treść oświadczenia potwierdza, że pozwany żadnych pieniędzy od powoda nie otrzymał.

Zasadniczym problemem przed którym stanął Sąd było rozstrzygnięcie której ze stron należy dać wiarę w niniejszym sporze. Ostatecznie Sąd dał wiarę wersji jaką konsekwentnie w toku procesu przedstawiał pozwany. Była ona spójna, wiarygodna i tym samym przekonująca dla Sądu.

Z punktu widzenia prawa procesowego, pokwitowanie jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i jako taki potwierdza jedynie, że osoba, która je podpisała, złożyła tej treści oświadczenie. Nie korzysta natomiast z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, wobec czego osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonego oświadczenia nie odpowiada stanowi rzeczywistości. Strona twierząca, że oświadczenie zawarte w dokumencie nie pochodzi od jego wystawcy, powinna to udowodnić niezależnie od tego, czy sama taki dokument podpisała. W przypadku zaprzeczenia prawdziwości dokumentu kodeks dokonuje zróżnicowania w zakresie rozłożenia ciężaru dowodu w zależności od tego, czy podpis wskazuje na pochodzenie dokumentu od strony zaprzeczającej, czy od innej osoby. W pierwszym przypadku ciężar dowodu spoczywa na stronie zaprzeczającej (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 stycznia 2000r. II (...)). Zdaniem doktryny takie unormowanie jest uzasadnione tym, że dowodzenie ewentualnej nieautentyczności dokumentu łatwiejsze jest dla strony, od której dokument rzekomo pochodzi, oraz że zapobiega to przewlekaniu sporu.

Zatem pozwany, jako osoba mająca interes w obaleniu domniemania, że treść oświadczenia złożonego w pokwitowaniu nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy, mógł twierdzić i dowodzić wszelkimi środkami dowodowymi, że świadczenie w nim wymienione w rzeczywistości nie zostało spełnione.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pozwany temu obowiązkowi sprostał. Konsekwentnie od początku procesu wskazywał, iż inicjatorem zawarcie umowy sprzedaży dwóch lokali mieszkalnych dla M. J. i jednego dla M. B. (2) był Z. T., który w ten sposób chciał z jednej strony rozliczyć z pozwanym należność z tytułu usług które wykonywał w ramach inwestycji realizowanej przez firmę pozwanego w C. przy ul. (...) A, przyjmując "zapłatę" w lokalach mieszkalnych, a jednocześnie wskazując jako nabywcę M. J. pomniejszyć wobec niego swój dług posiadany na kwotę 1.000.000 zł. Słuchany w charakterze świadka Z. T. zaprzeczał co prawda takiej wersji wydarzeń, próbując przekonać Sąd, że z zakupem mieszkań przez M. J., podobnie jak i M. B. (2) nie miał nic wspólnego. Sąd jednak całkowicie odmówił wiary zeznaniom świadka Z. T., i nie tylko dlatego, że pozostaje on obecnie w sporze z M. A., ale głównie dlatego, że pozostawały one w sprzeczności nawet z tym co twierdził sam powód, że to właśnie Z. T. z którym był zaprzyjaźniony prezentował mu lokale mieszkalne i nakłaniał go do tego rodzaju inwestycji w nieruchomości. Podobnie świadek M. B. (2) wskazywał na Z. T. jako głównego organizatora całego przedsięwzięcia związanego z nabyciem przez niego lokalu mieszkalnego, łącznie z umówieniem notariusza jak i ustaleniem treści aktu notarialnego.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, już w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie dawało podstaw do przyjęcia, że powód po pierwsze dysponował taką kwotą czyli 200.000 zł, pomijając, iż w żaden sposób tego nie udowodnił. Gdyby rzeczywiście powód dysponował na ten czas taką kwotą, to niezrozumiałym jest dlaczego nie uiścił jej na rachunek bankowy pozwanego. Natomiast pozbawione sensu były twierdzenia powoda o rzekomych powodach dla których nie przekazał należnej zapłaty na konto pozwanego, tak jak wynikało to zresztą z zapisów aktu notarialnego, pomijając, że i w tym wypadku również w żaden sposób nie zostało to przez niego udowodnione.

Natomiast już kompletną nedorzecznością w ocenie Sądu były twierdzenia powoda, na temat okoliczności w jakich miało zostać sporządzone przez niego oświadczenie jak i ustalenie jego treści, dotyczące wzajemnych rozliczeń pomiędzy pozwanym a Z. T. i następnie Z. T. a M. J.. Z treści oświadczenia, aczkolwiek chaotycznej i pozostawiającej wiele do życzenia z punktu widzenia składni gramatycznej, ewidentnie jednak wynika, że M. J. nie dokonał żadnej zapłaty za nabyte przez siebie lokale mieszkalne, przyjmując je w ramach uzgodnień pozwanego i Z. T. na poczet pomniejszenia długu jaki posiadał u niego Z. T., który z kolei ich cenę miał rozliczyć z pozwanym za wykonane usługi. Powód uparcie aczkolwiek nieudolnie próbował przekonać Sąd, że sporządził sporne oświadczenie na prośbę i pod dyktando pozwanego z którym jak przyznał nie łączyły go żadne relacje i nawet za bardzo go nie znał, tylko dlatego, że go o to poprosił, świadcząc tym samym przeciwko swojemu wieloletniemu znajomemu.

Pomijając już wszystkie wypunktowane powyżej nedorzeczności podniesione przez powoda na uzasadnienie zgłoszonego powództwa, fakt, że nigdy w żadnym lokalu nie zamieszkał, że swojej konkubinie i dziecku wskazał do zamieszkania inny "rzekomo" nie swój lokal, a jednak sfinansował jego remont, to już zupełnym zaprzeczeniem doświadczenia życiowego i racjonalnego zachowania osoby należycie dbającej o własne interesy były twierdzenia na temat przyczyn dla których mając rzekomo przekonanie, że spełnił w całości swoje świadczenie wynikające z tytułów egzekucyjnych, po powzięciu informacji o wszczęciu przeciwko niemu przez pozwanego postępowania egzekucyjnego, pozwolił na jego prowadzenie aż do etapu opisu i oszacowania nieruchomości nie podejmując akcji obronnej. W żadnym wypadku nie zasługiwało na wiarę twierdzenie, że z wytoczeniem powództwa zwlekał bowiem nie dysponował środkami finansowymi na opłacenie i prowadzenie sprawy w sytuacji gdy składając ten pozew zwał w nim wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych i uzyskał zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

Sądowi w składzie orzekającym w niniejszej sprawie z urzędu wiadomym jest że powodowi doskonale jest znana instytucja zwolnienia od kosztów z której dobrodziejstwa korzystał w każdej z wywiedzionych wcześniej spraw przeciwko innym podmiotom i z innych tytułów. Najprawdopodobniej impulsem do zainicjowania niniejszego procesu było rozstrzygnięcie w sprawie M. B. (2), a nie przekonanie o spełnieniu na rzecz pozwanego świadczenia.

Wynikające z normy art. 365 § 1 k.p.c. związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie, pomijając już fakt, że w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd nie podziela treści rozstrzygnięcia jakie zapadło w sprawie o sygnaturze IC (...).

W świetle tych ustaleń nie może budzić wątpliwości, że powód nie spełnił świadczenia objętego kwestionowanym tytułem wykonawczym, a zatem, że nastąpiło zdarzenie, wskutek którego jego zobowiązanie wobec pozwanego wygasło. Należało zatem dać wiarę pozwanemu, iż jego oświadczenie wiedzy zawarte w dokumencie pokwitowania KP z dnia z dnia 4, 5, 6, 7 listopada 2013r. było nieprawdziwe i zostało sporządzone w okolicznościach przez niego podawanych, a związanych z rozliczeniami się przez niego ze Z. T., a następnie jego z M. J., co jednak przysporzyło mu jedynie problemów wobec wycofania się przez Z. T. z powyższych uzgodnień i wystąpienia przeciwko pozwanemu o zapłatę za wykonane usługi na drogę procesu cywilnego.

Oznacza, to że powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności skierowane przeciwko pozwanemu było w całości nieuzasadnione o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim sentencji, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, biorąc pod uwagę wynik niniejszego procesu. Powód jako przegrywający spór zobowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty procesu, na które złożyły się, wynagrodzenie dla zawodowego pełnomocnika w kwocie 5.400 zł. oraz opłata za udzielone pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis.